

Gérard de Villiers

De deserteur
uit Pyongyang 1

Zwarte Beertjes
Utrecht

Proloog

Zijne doorluchtige hoogheid prins Malko Linge genoot ten volle. Hij lag op een massagetafel in de sauna van hotel Shangri La in Bangkok, zijn gezicht omwikkeld met warme, geurende handdoeken. Hij voelde hoe de handen van de kleine, Thaise masseuse langs zijn benen gingen en de geurende olie, die zijn spieren moest ontspannen, inmasseerden.

Ze behandelde alle spieren van zijn lichaam en was bovenaan begonnen. Ze had de vingers van elke hand met onverwachte kracht uitgerekt en ze grondig gekneed, zonder hem ooit pijn te doen. Ze was een kleine, sexy fee met een uitdagend gezichtje en onder haar witte blouse droeg ze waarschijnlijk niet veel.

Malko was twee dagen geleden in Thailand aangekomen en het was alsof hij enkele eeuwen terug in de tijd was gegaan. Zo onderdanig waren de Thai, uiterst beleefd en altijd bereid om glimlachend aan al je wensen te voldoen. Een oase van mildheid in een wereld vol schoften, zo luidden de advertenties. Na de gevaren, de spanning en de vermoeidheid van zijn riskante reizen naar de vier windstreken van de aardbol, was het heerlijk zich in deze droomwereld onder te dompelen, te genieten van de goddelijke temperatuur en zich te laten verwennen.

In de kleine massagesalon op de derde verdieping van het Shangri La klonk zachte, Aziatische muziek, wat bijdroeg aan de euforische sfeer.

Hij voelde de handen van de Thaise masseuse tot aan zijn billen langs zijn dijen omhooggaan en langs de handdoek glijden die zijn onderlichaam bedekte. Hij was geheel naakt en elke keer wanneer hij de handdoek wegtrok, wendde de masseuse preuts haar gezicht af.

Haar handen masseerden zijn dijen en kwamen steeds hoger en toen hij ze langs zijn door de handdoek bedekte geslachtsdelen voelde glijden, kon hij een lichte prikkeling van opwinding niet onderdrukken. Ze was wel heel dichtbij. Plotseling stopte ze en richtte ze haar aandacht op zijn voeten, waar ze zijn tenen een

voor een rechtstrok. Malko's korte droom vervloog. Toen stopte ze even. Hij dommelde bijna in bij de zachte muziek, toen hij voelde hoe een hand heel zacht op zijn handdoek werd gelegd, precies op de bobbel van zijn geslachtsdeel. Het voelde als een streling door een vlindervleugel.

Tegen de achtergrond van de muziek fluisterde een stem: 'Massage?'

De zachte druk op zijn penis maakte duidelijk waar ze op doelde. In Thailand was het heel normaal dat doodgewone masseuses plotseling op eigen initiatief een 'speciale' behandeling aanboden, waarmee ze hun verdiensten konden verbeteren. Dat gebeurde zelfs in de beste massagesalons.

Malko aarzelde niet lang. Hij was niet geïnteresseerd in betaalde seks. Hij schudde zijn hoofd en zei in het Engels: 'Nee, dank je.' Maar alsof ze hem niet had gehoord, voelde hij hoe haar hand opdringeriger werd en hem ondubbelzinnig begon te masseren. Geërgerd trok hij de handdoek weg die over zijn gezicht lag en kwam overeind.

Stomverbaasd zag hij dat Alexandra naast de massagetafel stond, met haar hand op zijn penis, en ze glimlachte hem veelzeggend toe. De kleine, Thaise masseuse was verdwenen.

Zonder te stoppen met haar 'behandeling' legde Alexandra met kalme stem uit: 'Ik was eerder klaar dan jij, dus kwam ik eens kijken hoe ver je was. Ik was het die je een extra massage voorstelde. Als je met "ja" had geantwoord, zou ik vanavond op het eerste vliegtuig terug naar Wenen zijn gestapt.'

Malko was blij dat hij zich had weten te beheersen. Het zou te gek voor woorden zijn geweest. Twee dagen geleden was hij met zijn eeuwige verloofde voor een welverdiende vakantie aangekomen in het land waarvan ze beiden hielden. Ze hadden het kasteel in Liezen onder de hoede van Elko Krisantem achtergelaten. Zonder iemand, en vooral de CIA niet, te zeggen waar ze heen gingen. Ze hadden een stilzwijgende afspraak dat niemand deze droomreis mocht verstoren.

Alexandra, die was gekleed in een badstoffen badjas, had de handdoek weggetrokken en bevredigde Malko met trage bewegingen, terwijl ze geïnteresseerd toekeek hoe hij groeide. Hij

wilde overeind komen, maar met haar linkerhand duwde ze hem terug op de massagetafel. Hij sloot zijn ogen. Zo hadden ze het nog nooit gedaan en al snel verzuchtte hij: ‘Neem me in je mond.’ Alexandra boog zich naar voren, streek met het puntje van haar tong langs zijn penis, die stijf overeind stond, en liet hem toen los. ‘Ik ga naar boven om me klaar te maken.’

Zodra ze was verdwenen, kwam de Thaise masseuse terug. Giechelend zei ze: ‘*Madame, number one.*’ Terwijl ze vol bewondering naar zijn opgerichte penis keek.

Opgelaten wikkelde Malko de handdoek om zich heen en trok zijn badjas aan. Toen hij hun suite binnenkwam, zat Alexandra op het terras, met naast zich een fles Taittinger Rosé, die al voor een groot deel leeg was. Hij kleedde zich aan – alpacabroek en linnen overhemd – en liep eveneens naar het kleine terras, dat uitkeek op Chao Phraya.

Alexandra keek, met haar rug naar hem toe over de reling geleund, naar de rivier. Ze droeg een korte, fuchsiakleurige japon, die het grootste deel van haar lange, gebruide benen bloot liet. Malko liep naar haar toe. Door het lawaai dat van de rivier omhoog klonk, hoorde ze hem niet aankomen en ze schrok toen hij zich tegen haar billen aan drukte. De erectie die ze in de massagesalon had opgeroepen was terug en de druk van haar billen maakte hem nog groter. Met zijn armen om haar heen geslagen, masseerde hij haar borsten, en hij merkte tot zijn genoegen dat ze geen beha had aangetrokken.

Even bleven ze zo staan en keken naar de wiegende bewegingen van de bootjes op de Chao Phraya, tot Alexandra zich omdraaide en meteen met een schalkse blik haar bekken tegen Malko aan drukte. ‘Dus je houdt wel van een massage,’ zei ze.

Malko had zijn hand al onder haar korte, zijden japon laten glijden, waaronder Alexandra alleen een piepkleine string droeg, en begon haar schaamstreek te strelen. Hij zag dat haar tepels hard werden en onder zijn vingers groeide een vochtige warmte.

‘Zullen we pekingeend gaan eten?’ vroeg Alexandra. ‘Het is al laat.’

In Bangkok at men tussen zeven en acht uur. Dat gold vooral voor de Chinese restaurants.

Malko trok haar string al langs haar dijen omlaag. De lucht was heerlijk warm en het leek alsof ze door duizenden toeschouwers werden bekeken. Bijvoorbeeld te beginnen vanuit de veertig verdiepingen hoge toren van het Peninsula Hotel, pal aan de overkant van de rivier. Kalm bevrijdde Malko zichzelf en hij liet zich iets door zijn knieën zakken. Toen nam hij Alexandra met een enkele stoot. De jonge vrouw was zelf al iets achterover gaan leunen, om hem beter toegang te verschaffen.

Even bewogen ze vrijwel niet. Malko had zijn handen om de prachtige billen van Alexandra geklemd en dat bracht hem op een idee. Hij trok zich terug, waarna ze omlaag keek en met een schorre stem zei: ‘Wat ben je stijf. Denk je aan dat masseusetje?’ ‘Slet!’

Zonder verder nog iets te zeggen, draaide hij haar om en duwde haar voorover tegen de leuning van het terras. Alexandra kromde haar rug en opnieuw drong hij in haar, tot hij tegen haar billen stootte. Alexandra begon zacht te kreunen: ze vond het heerlijk zo te worden genomen.

Vijfentwintig verdiepingen lager bewoog een sliert bootjes langzaam over de Chao Phraya. Malko stootte enkele keren diep in haar en trok zich toen langzaam uit haar terug. Om vervolgens in een beweging in de billen van zijn verloofde te dringen. Alexandra slaakte een kreet, maar hij zat al diep in haar begraven. Haar japon was over haar rug omhoog geschoven en hij nam haar met grote stoten van zijn heupen, tot hij eindelijk met een rauwe kreet, die verloren ging in het rumoer van de stad, in haar billen klaarkwam.

Toen hij zich terugtrok, was de sliert bootjes al ver weg, maar zijn erectie was nog niet verdwenen. ‘Laten we nu gaan eten,’ zei hij. Alexandra trok met een opgetogen blik haar string omhoog. Ze genoot van deze onverwachte contactmomenten. ‘Heb je tegen niemand verteld waar we zijn? Ook niet tegen die *spooks* van je?’ vroeg ze.

‘Dat zweer ik je,’ antwoordde Malko. ‘Ik wilde in alle rust van je kunnen genieten.’

‘Ik hoop dat je niet liegt,’ zei Alexandra op dreigende toon. ‘Anders zul je het op een goede dag zonder mij moeten doen.’

Malko had een gerust geweten. Hij had slechts één keer Elko Krisantem met zijn mobieltje gebeld, om hem eraan te herinneren dat hij tegen niemand mocht vertellen waar ze waren. Hij vond dat hij een korte vakantie verdiende.

Kim Song-hun keek op de tweeëntwintigste verdieping vanuit het raam van zijn kantoor naar de blauwe lucht. Hij bevond zich in een modern gebouw in Sovjetstijl aan de Kuang-Boklaan, niet ver van het immense Kim-Il-sungplein, dat werd beheerst door de obelisk ter ere van de 'Juche', de zelfstandigheid van Noord-Korea. Boven op het gedenkteken brandde dag en nacht een vlam. Zo dreef hij zwijgend de spot met deze stad, waarin steevast om negen uur 's avonds de elektriciteit uitviel, waardoor Pyongyang elke nacht in een groot, donker gat veranderde. Overal heerste een tekort aan elektriciteit en aan de kust stonden talloze fabrieken stil vanwege een gebrek aan energie.

Op het moment was de lucht net zo leeg als de kaarsrechte lanen in het centrum van Pyongyang, met hun indrukwekkende gebouwen. Op de kruispunten tussen de betonkolossen stonden verleidelijke politieagentes, die als filmsterren waren opgemaakt, gekleed in blauwe uniformen met witte sokjes, met gedachteloze bewegingen het nauwelijks bestaande verkeer te regelen.

De man van Kantoor 39 van de Noord-Koreaanse arbeiderspartij wachtte op een oude Iljoesjin 96 van Air Koryo, die uit Oelan Bator kwam, de hoofdstad van Mongolië. Het toestel zou een bocht over de stad maken voordat het zou landen op het piepkleine vliegveld van Pyongyang. De civiele luchtvloot van Noord-Korea bestond uit slechts een tiental oude, aftandse Iljoesjins. Er werden dagelijks niet veel meer dan vijf dozijn vluchten uitgevoerd.

Er waren ook vrijwel geen auto's en er was slechts heel weinig openbaar vervoer. De mensen in Pyongyang deden vrijwel alles te voet. De stoepen waren er bijna even breed als het wegdek.

Een wandeling van vijf kilometer was niets bijzonders.

Zeker, de metrostations waren even mooi als die in Moskou. Dat van Bujong werd zelfs verlicht door kroonluchters en er waren roltrappen, die echter zelden functioneerden, wegens gebrek aan elektriciteit. Meestal lag Pyongyang erbij als een indrukwekken-

de stad waarvan het leek alsof de bewoners door een geheimzinnige ramp waren verdwenen.

Kim Il-sung, de president van Noord-Korea, had niet bezuinigd op grootsheid. De vierkante gebouwen zagen eruit als bunkers, versierd met enorme karaktertekens die kreten vormden ter meerdere eer en glorie van het regime. De Yongguanglaan, met keurig onderhouden wilgen, bezat zelfs de ijzige schoonheid van een keurig onderhouden kerkhof.

En het monumentale Kim-Il-sungplein was net zo desolaat als de Gobiwoestijn. Alleen tijdens officiële manifestaties zag je er mensen.

Maar ondanks alle tekortkomingen was Pyongyang de onmogelijke droom voor het grootste deel van de Noord-Koreanen. De bevolking van de stad werd streng geselecteerd en militaire grensposten versperden de toegang tot dit wonder voor niet-inwoners.

De uiterlijke luxe van de regeringsgebouwen verborg de wrede waarheid van een wanhopig regime: twee tot drie uur elektriciteit per dag, geen werkende liften, slechts heel weinig privételefoons en een onregelmatige toevoer van stromend water, wat de bewoners ertoe dwong water te halen uit de Daedong, de rivier die door de stad liep.

En dan waren er nog de lege winkels, het gebrek aan openbare toiletten en vooral de onzichtbare deken van terreur, die de Noord-Koreanen tot een afgestompt, hongerig en angstig volk had gemaakt dat slechts één doel voor ogen had: overleven. Al gaf de openstelling, een jaar geleden, van een 'vrije markt' voor degenen die in Chinese yans of Japanse yens konden betalen, enige verlichting.

Kim Song-hun wilde net gaan zitten toen er een klein, zilverkleurig puntje in de lucht verscheen. De vlucht Oelan Bator-Pyongyang. Het kon niet missen, dit was de enige vlucht die rond deze tijd zou aankomen.

Opgelucht boog de man van Kantoor 39 zich weer over het dossier van de Noord-Koreaanse vissers die op 'blauwe krab' visten, waar de Japanners zo dol op waren en wat een belangrijke bron van clandestiene deviezen vormde.

Vrijwel niemand in de stad kende Kim Song-hun, maar hij bezette desondanks een van de belangrijkste posten in het land. Nadat hij eerst politiek commissaris bij een grote metaalfabriek was geweest, die vervolgens het Noord-Koreaanse leger had bevoorrad, stond hij nu twee jaar aan het hoofd van Kantoor 39 van de Noord-Koreaanse Arbeiderspartij. Achter deze bescheiden benaming ging een van de actiefste bewegingen van het regime van Kim Jong-il schuil, de jonge dictator die in 1994, na een voorgescreven rouw van drie jaar, zijn vader Kim Il-sung had opgevolgd.

Kantoor 39 was belast met het beheer van de geheime fondsen van Kim Jong-il, die voornamelijk werden gebruikt voor de ontwikkeling van het Noord-Koreaanse nucleaire programma. Door een groot gebrek aan deviezen was de Noord-Koreaanse *won* slechts zijn gewicht in papier waard.

Noord-Korea kon zijn essentiële behoeften slechts ten dele met zijn export dekken. Er waren geheime, clandestiene inkomsten nodig, die langs ingewikkelde kanalen via Japan, Iran of Macao naar landen als China en Egypte stroomden. Al deze geldstromen verliepen ofwel in contanten met behulp van koeriers of via heimelijke bankoverschrijvingen. Want de meeste banken weigerden klanten die met grote hoeveelheden contant geld aankwamen.

Kim Song-hun zat in het centrum van dit geheime spinnenweb, waarvan de Noord-Koreaanse burgers niets afwisten. Dankzij zijn vlekkeloze gedrag als politiek commissaris was hij als hoofd benoemd van een van de vijftig eenheden van het Koreaanse leger die belast waren met het verzamelen van buitenlandse deviezen. Zo kon worden voldaan aan de dagelijkse behoeften aan voedsel en materieel van dit enorme leger van een miljoen mensen.

Want hoewel een derde van de bevolking zich moest voeden met kool en wortels, hadden de militairen altijd genoeg te eten.

Door zijn successen als hoofd van deze eenheid had Kim Song-hun de positie bereikt die hij nu had. Behalve een onberispelijke staat van revolutionaire en patriottistische dienst, had hij op zijn laatste betrekking blijk gegeven van een aangeboren commerci-

eel inzicht. De resultaten van zijn eenheid waren verdrievoudigd toen hij Japan overspoelde met blauwe ‘sneeuwkrabben’. Hij had Kim Jong-il natuurlijk nooit ontmoet, maar op een dag had zijn meerdere, generaal Park Jin-il, hem bij zich geroepen en hem laten weten dat hij in het vervolg de beschikking had over een Chinese auto, die was gereserveerd voor topambtenaren, en een pas waarmee hij de gebiedsdelen langs de Chinese en Russische grens mocht bezoeken. Hij had ook een appartement in de wijk Moranbong gekregen, tegenover de Kim-II-Sunguniversiteit, aan de rand van een prachtig bebost park. De straat waarin hij woonde werd aan beide uiteinden bewaakt door soldaten, die de bezoekers controleerden. Maar aan zijn auto had hij weinig. Hoewel er enkele uitstekend onderhouden autowegen van Pyongyang naar de havens aan de kust en in het zuiden liepen, was er te weinig benzine om te kunnen reizen. Hij gebruikte hem dus om naar de markt in Janmadong te gaan, waar clandestien alles te koop was, zoals eieren, kimchi – gefermenteerde kool – en cognac, voor tweehonderd dollar per fles. Allemaal zaken die al tientallen jaren onbekend waren voor de Koreanen. Zoals ook bananen.

Soms dronk hij een glas whisky in een bar van het Koryo Hotel, aan het begin van de Ghangguanglaan. Een gebouw dat bestond uit twee gelijke torens van vijfenveertig verdiepingen, met een enorme, groene lobby met een rood plafond. In de vijfhonderd kamers verbleven vrijwel alleen buitenlanders die op een officiële missie waren. Voor het hotel stond een hele vloot aan Mercedesen en Volvo’s voor hen klaar.

Sinds kort hadden zich enkele kleine kiosken in de buurt van het parkeerterrein gevestigd. Daar werd allerlei waar verkocht die met buitenlandse valuta moesten worden betaald.

Toch vermeed Kim Song-hun het met buitenlanders te praten. Al het personeel van het Koryo werkte voor het *General Security Bureau*. Het regime was paranoïde en wantrouwde elk contact met de buitenwereld. Zelfs Noord-Koreaanse diplomaten, die toch met zorg werden geselecteerd, werden na terugkeer van hun verblijf in het buitenland vaak als directeur van een eendenfokkerij aangesteld om hen te ‘hervormen’.

Kim Song-hun genoot, ver aan het oog van de gewone bevolking

onttrokken, veel privileges. Hij had recht op een premie van tweehonderd dollar per maand, die hij zich mocht toe-eigenen uit de voorraad in de kluis van zijn kantoor en waarvoor hij een ontvangstbewijs tekende. Hij woonde weliswaar niet in een flat met met marmer beklede hallen of in een chique, achter een haag van treurwilgen verborgen villa, maar dat was dan ook het voorrecht van politici.

Elke ochtend werden de kinderen van de hooggeplaatste beambten met Volvo's of Mercedessen met chauffeur naar school gebracht. Ze vermaakten zich in *Norae Bangs*, de Noord-Koreaanse versie van karaokebars, waar whisky en cognac volop stroomden. Deze gelegenheden waren natuurlijk officieel verboden voor gewone burgers, die zelfs het bestaan ervan niet vermoedden, afgestompt als ze waren door jarenlange indoctrinatie. De Noord-Koreaanse nomenklatoera nam het er goed van, maar niemand mocht het weten.

Kim Song-hun was geen politicus, dus hij maakte geen deel uit van die elite, maar hij was tevreden met het luxeleven dat hij leidde. Elke ochtend riep hij om halfnegen al het personeel van zijn afdeling bij elkaar om de hoofdartikelen in de *Rodong Sinmun* te bespreken, het dagblad van de Arbeiderspartij. Dan raakte hij in vervoering over de wijsheid en oneindige goedheid van hun geliefde leider Kim Jong-il.

In Noord-Korea kon je nooit voorzichtig genoeg zijn. Je moest iedereen wantrouwen, ook je eigen familie. En je was ook verplicht de officiële 'Dansang'-badge met de afbeelding van Kim Jong-il te dragen. Zonder die badge was je niets. Je maakte hooguit kans om naar een van de talloze werk- of heropvoedingskampen in de goelag van Noord-Korea te worden gedeporteerd.

Er werd op de deur geklopt en Kim Song-hun riep 'binnen'.

Meteen nadat hij de deur had geopend, bleef kolonel Cho Ong-jun staan. Daarna kwam hij stap voor stap naderbij, waarbij hij bij elke stap een diepe buiging maakte. Toen hij eindelijk bij het bureau van Kim Song-hun was, haalde hij een plat kistje van grijs metaal – een kleine kluis – uit zijn zwarte, leren tas en legde dat op het bureau.

Een of twee keer per maand reisde de kolonel op zijn diploma-

tieke paspoort met het vliegtuig naar Oelan Bator, de hoofdstad van Mongolië, om geld dat afkomstig was van de Daedong Credit Bank in Pyongyang naar de Golomtbank in Oelan Bator te brengen. Deze bank in Mongolië handelde veel buitenlandse transacties voor Noord-Korea af.

‘Hoe is het gegaan?’ vroeg Kim Song-hun.

‘Er waren problemen,’ antwoordde kolonel Cho Ong-jun zenuwachtig glimlachend, wat in Azië een teken van verlegenheid was. ‘Ze beweerden aanvankelijk dat sommige van de dollars die ik bracht, vals waren.’

Kim Song-hun bleef onbewogen. Een van de geheime deviezenbronnen van Noord-Korea bestond uit het drukken van uitstekend nagemaakte, valse dollars. Hij wist zelf ook nooit of de honderd-dollarbiljetten die hij naar Mongolië moest brengen, echt waren. ‘Hebben ze ze in beslag genomen?’ vroeg hij.

Het antwoord van zijn ondergeschikte stelde hem gerust. ‘Ze hadden zich vergist, gaven ze vervolgens toe,’ zei kolonel Cho Ong-jun vrolijk. ‘Ik heb de miljoen dollar en de twintig miljoen yen gewoon bij de bank kunnen achterlaten.’

Dat betekende dat de ‘super k’, zoals de Amerikanen ze noemden, vrijwel niet op te sporen waren. Dat kon alleen met zeer speciale apparatuur.

Behalve door middel van bankoverschrijvingen werd contant geld gebruikt om sommige bankrekeningen aan te vullen. Deze werden gebruikt om de tussenpersonen te betalen die geheime aankopen deden voor het nucleaire programma. Ten slotte zei kolonel Cho Ong-jun: ‘Koh Yung-wan stuurt u zijn meest eerbiedige groeten en hoopt u spoedig in Oelan Bator te zien.’

‘Uitstekend,’ antwoordde Kim Song-hun.

Koh Yung-wan was een van de vicepresidenten van de Golomtbank, een Chinees van Koreaanse afkomst, die zich al jaren geleden in Mongolië had gevestigd. Hij was zijn contactpersoon wanneer hij zelf naar Oelan Bator ging om verdere transporten te begeleiden. Hij sprak uitstekend Koreaans en leek zijn vroegere vaderland trouw te blijven.

‘Je kunt nu gaan,’ zei Kim Song-hun.

Zodra kolonel Cho Ong-jun was vertrokken, deed hij de deur van

zijn kantoor op slot, liep terug naar zijn bureau en pakte het platte kistje, dat was afgesloten met een combinatieslot. Slechts twee personen beschikten over de code: Koh Yung-wan en hijzelf. Deze mobiele kluis werd gebruikt om opdrachten tot geheime overboekingen over te brengen en vertrouwelijke correspondentie tussen Pyongyang en Oelan Bator te vervoeren.

Natuurlijk was de vicepresident van de Golombank uitvoerig door de Noord-Koreaanse geheime dienst gescreend, maar men had niets gevonden wat hem onbruikbaar had kunnen maken. Hoe paranoïde het regime van Kim Jong-il ook was, soms moesten ze vertrouwen op tussenpersonen.

Maar die wisten dat hen bij de kleinste overtreding de dood wachtte. De moordenaars van de afdeling Onderzoek van de Buitenlandse Inlichtingendienst hadden in 1983 in opdracht van Kim Il-sung zelf geprobeerd in Rangoon de minister-president van Zuid-Korea te vermoorden toen die op officieel staatsbezoek was. Dit had slechts geresulteerd in de dood van alle leden van zijn regering. Vier jaar later hadden twee Noord-Koreaanse agenten een vliegtuig van Korean Airlines opgeblazen, met de dood van 116 personen tot gevolg. En dan waren er nog de talloze tegenstanders of ‘verraders’ die in China, Japan of Thailand waren vermoord. Noord-Korea bevond zich officieel nog steeds in staat van oorlog met Zuid-Korea en deinsde nergens voor terug.

Kim Song-hun stelde de code van het slot in – zijn geboortedatum – en opende het metalen kistje. Normaal zouden er alleen papieren in moeten zitten, dus het hoofd van Kantoor 39 reageerde verrast toen hij ook een zwart, kartonnen doosje in de kluis aantrof. Toen hij het opende, trof hij een mobiele telefoon aan van een Chinees merk, met twee long-life-accu’s die bestand waren tegen extreme koude, en een oplader. Er was een briefje met enkele regels in Koreaanse lettertekens aan toegevoegd. Kim Song-hun ontcijferde het bericht: *Generaal Park Jin-il is enkele dagen geleden gearresteerd. Wanneer u het land uit wilt, schakel dan, wanneer u bij de grensovergang in Namyang bent, deze telefoon in en kies nummer 853686554. Zeg dat u Cheollima bent – een mythisch, Koreaans dier – en volg de instructies op.*

Kim Song-hun staarde als verlamd naar de woorden en hij voelde

het zweet over zijn rug lopen. Zijn handen trilden en het leek plotseling ijskoud in zijn kantoor te zijn. Generaal Park Jin-il was zijn directe meerdere, zijn contact tussen hem en de Grote Leider. Een machtige man die deel uitmaakte van de trojka, de drie generaals die over de leider van Noord-Korea waakten. Maar in Pyongyang konden zuiveringen vaak heel wreed en onverklaarbaar zijn. Niemand was veilig. En als generaal Park Jin-il in ongenade was gevallen, zouden ook al zijn ondergeschikten worden gearresteerd en naar een *kwanrinso* worden gestuurd, een kamp voor politieke misdadigers, waar zelden iemand levend uitkwam. Vanaf het moment dat je werd beschouwd als een *maegukno*, een verrader van het vaderland, was je veroemd.

Uit voorzorg arresteerde de veiligheidsdienst zelfs alle familieleden tot in de vijfde graad, inclusief de kinderen, en vaak ook vrienden en collega's.

Kim Song-hun veegde het zweet van zijn voorhoofd. Hij verkeerde in tweestrijd. Hij beseftte dat als hij niet zes maanden geleden zelf in Oelan Bator zou zijn geweest om er tien miljoen dollar af te leveren, zijn arrestatie als een donderslag bij heldere hemel zou zijn gekomen.

Nadat Kim Song-hun het metalen kistje had dichtgeslagen, schonk hij een beker zwarte thee in en dacht na. Hij wist dat een verkeerde beslissing fataal kon zijn.

Zes maanden eerder was hij op het vliegveld van Oelan Bator opgevangen door enkele leden van de Mongoolse inlichtingendienst. Die hadden hem meegenomen naar hun kantoor, waar ze hadden vastgelegd hoeveel geld hij bij zich had. Toen vertelden ze hem dat de Amerikanen een internationaal arrestatiebevel jegens hem hadden uitgevaardigd wegens hulp aan een terroristische samenzwering.

Mongolië en de Verenigde Staten onderhielden uitstekende contacten en de autoriteiten van Oelan Bator waren verplicht hem aan de Amerikanen uit te leveren, waarna die hem rechtstreeks naar Guantánamo zouden brengen...

Hij was stomverbaasd en had niet veel anders kunnen doen dan te protesteren dat hij onschuldig was.

Nadat hij gloeiend hete thee had gekregen, hadden de Mongoolse agenten hem in een klein kantoor opgesloten 'om na te denken'. Zijn overdenkingen waren een uur later verstoord door de binnenkomst van een onbekende, niet-Aziatische, grote man met grijs haar, een doublé brilmontuur en een pafferig gezicht. Even pafferig en nietszeggend als dat van Kim Song-hun. Hij had tegenover de Noord-Koreaans plaatsgenomen en had geen tijd verdoen aan loze introducties.

'Ik heet John Riverside,' had hij in uitstekend Koreaans gezegd, 'en ik sta aan het hoofd van het kantoor van de Central Intelligence Agency in Oelan Bator.

Zoals u al vermoedt, stellen onze technische middelen ons in staat alle Noord-Koreaanse gesprekken af te luisteren. Zo ben ik te weten gekomen dat u zou komen.

Uit de berichten hebben wij afgeleid hoe belangrijk de rol is die Kantoor 39 speelt. En dus ook uw rol. Mijn regering heeft opdracht gegeven tot uw arrestatie. Wat hebt u daarop te zeggen?'

Kim Song-hun zweeg enkele tellen. Hij was stomverbaasd. Zelfs in zijn ergste nachtmerries had hij zich niet kunnen voorstellen ooit oog in oog te staan met een agent van de gehate CIA. Alleen al de gedachte daaraan deed hem het koude zweet uitbreken. Uiteindelijk had hij niet meer kunnen uitbrengen dan: 'Ik heb een diplomatiek paspoort, u hebt het recht niet mij te arresteren.'

Met een beslist gebaar had John Riverside het diplomatieke paspoort van tafel geveegd. 'Hier hebben wij elk recht.'

En hij vervolgde meteen: 'Meneer Kim Song-hun, het gaat me er niet om dat ik u naar Guantánamo wil sturen. Ik wil met uw hulp uw geheime financieringsnetwerk oprollen. Daarvoor is uw medewerking onontbeerlijk en heb ik papieren nodig waarover u in Pyongyang beschikt.

Ik zal u een uiterst genereus voorstel doen. U mag er een uur over nadenken. We zijn bereid toe te staan dat u dadelijk het geld op uw rekening bij de Golomtbank stort en we zullen u naar Pyongyang laten terugkeren. Op voorwaarde dat u, zodra u dat kunt, in het geheim uit Pyongyang vertrekt en naar de Chinese grens gaat, waar we u zullen helpen het land uit te komen. Natuurlijk moet u de papieren waar het ons om gaat meenemen. In ruil voor uw

medewerking krijgt u een bedrag van tien miljoen dollar, een nieuwe identiteit en de bescherming van de FBI. Als u weigert, vliegt u vanavond naar Guantánamo. Tot straks.'

Hij had Kim Song-hun geschokt in het kantoor achtergelaten. Dit was voor het eerst in zijn leven dat hij met een buitenlander had gesproken. En erger nog: een Amerikaan! Op school had hij geleerd dat wanneer hij ooit op straat in Pyongyang een Amerikaans staatsburger zou tegenkomen, hij hem moest begroeten met: 'Hallo, Amerikaanse, imperialistische smeerlap!'

Hij probeerde na te denken. Hij wist natuurlijk wel dat Mongolië onder Amerikaanse invloed stond. De Amerikanen zaten overall, het land was veel vrijer dan China en Oelan Bator was uitgegroeid tot een grote basis om Noord-Korea te bespioneren.

Maar om hem zo in de val te laten lopen... Het kostte hem moeite alles helder te krijgen. En met elke minuut die verstreek kwam Guantánamo naderbij...

Ten slotte kwam hij tot de conclusie dat de Amerikanen wel erg naïef moesten zijn en hij besloot zich eruit te redden door te liegen. Dus toen John Riverside de deur weer opende, had hij een besluit genomen.

'Ik zal doen wat u me vraagt,' had hij gezegd. 'Maar ik heb wel tijd nodig om alles voor te bereiden.'

'Geen probleem,' had de Amerikaan geantwoord. 'Ik weet dat de koerier bij elk geldtransport een metalen koffer naar uw contactpersoon, meneer Koh Yung-wan brengt en dat u de enige bent die, buiten hem, over de combinatie van het slot beschikt. We zullen op die manier contact houden. Zodra u klaar bent, legt u een *bujeok* in de koffer. Hopelijk zal dit stukje geluksstof ú ook geluk brengen. Daarna ontvangt u instructies over hoe we verder te werk gaan.'

De woorden van de Amerikaan waren als gloeiende spijkers in Kim Song-huns hersenen gedrongen. Koh Yung-wan, de man bij de Golombank die door Noord-Korea werd vertrouwd, was dus overgelopen naar de Amerikanen.

Voor Song-hun was de wereld ingestort. John Riverside had zijn hand naar hem uitgestoken, die hij gedachteloos had geschud, en had op kille toon gezegd: 'Ik hoop voor u dat u niet van gedach-

ten zult veranderen, meneer Kim Song-hun. Dit gesprek is gefilmd.’

Nadat hij was vertrokken, waren de Mongoolse agenten teruggekomen.

Daarna was alles gegaan zoals het altijd was gegaan. In de Golombank had Koh Yung-wan hem op zijn gebruikelijke, vriendelijke manier ontvangen en hadden ze snel de lopende zaken afgehandeld. Kim Song-hun had de ander niet recht durven aankijken en hij durfde pas opgelucht adem te halen toen hij in de limousine zat die hem terug naar het vliegveld bracht.

De laatste woorden van John Riverside stonden in zijn gedachten gekerfd. Hij had geen microfoons gezien in de kamer waarin hij was vastgehouden, maar hij wist hoe dit soort zaken werd voorbereid en hij twijfelde er niet aan dat de ander de waarheid had gesproken.

In het vliegtuig terug naar Pyongyang was hij bevangen geraakt door angst. In Mongolië wemelde het van de Noord-Koreaanse agenten. Die hadden misschien gehoord wat er was gebeurd. Als Kim Song-hun niet meteen na aankomst in Pyongyang een verslag van de gebeurtenissen zou opstellen, zou hij worden gearresteerd. In zijn land belandde je al in de gevangenis als je tijdens een officiële toespraak struikelde over een woord. Laat staan als je contact had gehad met een imperialistische agent, ook al was het ongewild. Dan kon je rekenen op drie kogels in je hoofd, nadat je aan een paal was vastgebonden en je hele familie naar een werkkamp was gestuurd.

Over dat laatste maakte Kim Song-hun zich minder zorgen: zijn vrouw was drie jaar geleden aan kanker overleden en zijn enige dochter, Eun-Sok, was juist naar China vertrokken, waar ze een staatscontract voor drie jaar had gekregen om in een Noord-Koreaanse karaokebar op te treden.

Wat hem wel dwarszat, was dat hij waarschijnlijk toch ook zou worden gearresteerd als hij de gebeurtenissen zou opbiechten. Daarom had hij zijn mond gehouden en had hij geprobeerd de gebeurtenissen in Oelan Bator te vergeten.

De weken waren verstreken zonder dat er iets was gebeurd. Bijna elke week was kolonel Cho Ong-jun terug naar Oelan Bator ge-

gaan. En elke keer had Kim Song-hun na zijn terugkomst met klamme handen de kluis koffer geopend. Maar geen enkele keer had daarin iets bijzonders gezeten. Alsof het gesprek nooit had plaatsgevonden.

Langzaam maar zeker was Kim Song-hun tot rust gekomen. Zijn Chinese auto was vervangen door een Volvo en hij was uitgenodigd te komen bowlen met mensen uit de topelite.

Een beetje met tegenzin had hij besloten in Pyongyang te blijven, wat hem een sprong in het onbekende bespaarde. Kim Song-hun was, behalve naar Mongolië of Chinees Mantsjoerije, nooit Korea uit geweest. Uit films wist hij natuurlijk wel hoe de buitenwereld eruitzag, maar hij kon het zich moeilijk voorstellen.

Bovendien hield hij van zijn land. Hij wist natuurlijk voor wat voor wreedheden het bloedige regime verantwoordelijk was, maar zelf had hij daar niet veel van te lijden. Hij leed geen honger, hij kon lezen wat hij wilde en regelmatig bezocht hij de karaokebar in zijn wijk en zo nu en dan kon hij zich zelfs een ‘bloemenmeisje’ veroorloven. Dat was een soort legale prostitutie. Bij de ingang van de voor apparatsjiks gereserveerde karaokebars wachtten goed geklede, jonge vrouwen met bosjes bloemen. ‘Wilt u bloemen kopen?’ vroegen ze onderdanig aan mannen die alleen kwamen.

Kim Song-hun had zo nu en dan van hun diensten gebruikge maakt, zonder dat hij er veel plezier aan had beleefd.

Hij stak een sigaret op. De avond viel in Pyongyang en de vlam die twintig meter hoog boven de obelisk uitstak, verlichtte de schemering. Kim Song-hun zei tegen zichzelf dat hij niet veel tijd had. Het briefje uit Oelan Bator zette hem voor het blok. Hij twijfelde geen moment aan de waarheid ervan. De Amerikanen onderschepten alle Noord-Koreaanse berichten en konden heel goed eerder dan hij op de hoogte zijn van de val van generaal Park Jin-il.

Dit land bevond zich voortdurend in staat van oorlog en in het zuiden, aan de demarcatielijn met Zuid-Korea, waren een miljoen soldaten gelegerd. Alles was staatsgeheim. Elk moment kon de oorlog uitbreken.

Kim Jong-il had een compleet arsenaal aan korte-afstandsraket-

ten opgebouwd, met de bedoeling eventueel de in Zuid-Korea gestationeerde troepen aan te vallen.

In Noord-Korea duurde de militaire dienstplicht vijf tot tien jaar en de militairen, die goed gevoed waren en goed verzorgd werden, waren het regime trouw. Peinzend opende Kim Song-hun de kofferkluis weer en keek naar de telefoon: dit was het uur van de waarheid. Als hij het erop waagde te blijven, moest hij de telefoon en het bijbehorende briefje in de rivier gooien. En zelfs de herinnering eraan uit zijn gedachten verjagen.

Deed hij dat niet, dan moest hij zeer snel in actie komen.

Minutenlang starde hij naar de zwarte telefoon. Het angstzweet liep over zijn rug. Waarschijnlijk was hij de laatste persoon die nog in het gebouw aanwezig was. Maar hij moest vooral ervoor zorgen dat hij niet opviel.

Hij stond op, liep naar het raam en keek naar de zwarte pijnbomen van het eiland Duru, dat midden in de rivier lag, alsof die hem zouden kunnen helpen een besluit te nemen. Toen liep hij terug naar zijn bureau, opende een lade en haalde er de bujeek uit, die hij vervolgens in zijn zak stak. Hoewel Koreanen atheïsten waren, bleven ze erg bijgelovig.

Hij had een besluit genomen. Hij borg de telefoon en de handleiding in zijn tas op, opende vervolgens voorzichtig zijn kluis, haalde alle geheime documenten eruit en borg ze in zijn tas op. Hij deed er een stapel dollarbiljetten ter waarde van 4700 dollar bij, die die ochtend waren gebracht, sloot vervolgens zijn tas en draaide aan het combinatieslot, waarna hij de deur van zijn kantoor achter zich sloot.

Toen hij langs het immense Kim Il-sung-park liep, besepte hij dat hij Pyongyang zou missen. Het was toch een mooie stad. Er was geen vervuiling, alle industrie was al lang geleden verdwenen...

De koplampen van zijn Volvo beschenen een vrouw die achter een boom haar behoefte deed. In Pyongyang bestonden geen openbare toiletten. Noord-Koreanen leefden als beesten en wisten niet dat het in het buitenland anders was. In de tijd van Kim Il-sung waren ze er trots op geweest dat ze drie keer per dag kimchi konden eten en een keer per maand vlees.

Dat waren gouden tijden.

Kim Song-hun had gedachteloos een tas met kleren volgestopt, plus foto's van zijn vrouw en zijn dochter Eun-Sok. Nu hij zijn besluit had genomen, kon hij weer normaal denken. Om zichzelf gerust te stellen zei hij tegen zichzelf dat tienduizenden Noord-Koreanen voor hem het land uit waren gevlucht en daarbij een route hadden gekozen die, vooral in de winter, relatief eenvoudig was.

In het noorden van het land, vlak bij Rusland, maar meer dan zeshonderd kilometer van Pyongyang, werd de grens met China gevormd door de rivier de Tumen. Op sommige plekken was die slechts enkele tientallen meters breed en in deze tijd van het jaar was die bevroren. Zelfs 's zomers kon je hem vrijwel lopend oversteken.

Natuurlijk lagen er in Onseong en Kaishantang spoorwegbruggen, maar om die te passeren had je een uitreisvisum nodig. Kim Song-hun bekeek de kaart. In een normaal land zou de reis hooguit een dag hebben gekost, maar in Noord-Korea was niets normaal. Naar het noorden liep alleen een trein. Die reed langzaam, stopte overal en was onverwarmd. Maar over twee of drie dagen zou hij er wel zijn.

Kim Song-hun opende zijn telefoon en stopte er een van de accu's in. In Noord-Korea waren mobiele telefoons verboden en slechts enkele bevoorrechte mensen hadden er een. Hij deed hem aan, maar meteen stond er op het scherm NO CALL. Het was een Chinese telefoon. Langs de grens stonden aan de Chinese kant enkele zeer krachtige zenders, waardoor je in het Noord-Koreaanse grensgebied gebruik kon maken van het Chinese netwerk China One.

Dus zodra Kim Song-hun op zijn plaats van bestemming was, kon hij contact maken met het opgegeven nummer. Hij zou waarschijnlijk een contactpersoon te spreken krijgen, die hem zou helpen de rivier de Tumen over te steken. In deze tijd van het jaar was het in Pyongyang drie graden onder nul, maar daar was het veel kouder en de Tumen was waarschijnlijk dichtgevroren. Maar dan waren er altijd nog de Noord-Koreaanse grenspatrouilles, die soms niet aarzelden op vluchtelingen te schieten. Al knepen ze soms een oogje dicht voor vluchtelingen die naar China gingen

om eten te zoeken. Maar het gezicht van Kim Song-hun was te rond, als van een goed gevoede apparatsjik, om voor een hongerige vluchteling door te gaan.

Hij bekeek zijn kaart en stelde een reisplan op. Voor zover hij wist, was het het eenvoudigst om ter hoogte van het Chinese dorp Tumen de gelijknamige rivier over te steken. Ongeveer zestig kilometer naar het zuiden lag aan Noord-Koreaanse kant een geheime wapenfabriek, vlak bij de stad Musan.

Met zijn pas van Kantoor 39 had hij toegang tot het grensgebied en zouden de controles in de trein geen problemen voor hem opleveren. Tot nu toe. Daarna zou hij zichzelf moeten zien te redden.

Hij pakte zijn tas en ging naar beneden. Hij had besloten lopend naar het station te gaan en zijn Volvo thuis voor de deur te laten staan. Hoe meer voorsprong hij nam, hoe groter de kans was dat het hem zou lukken. Omdat hij door niemand werd gecontroleerd, zou een afwezigheid van vierentwintig uur onopgemerkt blijven. Het was winter en veel mensen waren ziek, want in de apotheken waren geen medicijnen te krijgen.

Zijn plan was eenvoudig. Zodra hij de grens over was, zou hij zijn dochter in Shenyang ophalen.

Met zijn tas in zijn hand liep hij de Ghangguanglaan af. In Pyongyang bestonden geen taxi's. Hij passeerde een enorm spandoek met de tekst KIM IL-SUNG, DE GROTE ZON VAN DE EENENTWINTIGSTE EEUW. Aan het einde van de laan lag het kleine station, een gebouw dat een mengsel vormde van stalinistische architectuur, met indrukwekkende zuilen, en een vreemde, pagodevormige uitbouw op het dak.

Kim Song-hun liep naar het loket en kocht een kaartje voor de kuststad Kimchaek, in het noordoosten. Officieel zou de trein over een uur moeten vertrekken en gelukkig reden er 's nachts veel treinen.

Kim Song-hun had besloten de route langs de oostkust te volgen en dan in Chongjin naar het noorden af te buigen. Er liepen minstens twee grote lijnen naar China, dat naast Vladivostok het belangrijkste afzetgebied van Noord-Korea was. Het zou hem dus geen moeite kosten een aansluiting te vinden.

En dat allemaal om uit handen te blijven van de mannen van de veiligheidsdienst, die hem al gauw achterna zouden komen.

Op het perron stond bij de trein die zou vertrekken een agent in uniform op wacht. Kim Song-hun liet hem zijn reispas zien, waarna de ander hem beleefd groette.

Hij liep de wagons langs, op zoek naar een wagon waarin nog ramen zaten. Eindelijk vond hij er een die er redelijk aan toe was en hij nam plaats in een coupé waarin al iemand zat. Een vrouw in een dikke jas. Ze zat te slapen, of deed alsof.

Kim Song-hun was in de hoek tegenover haar gaan zitten en zei bij zichzelf dat de vrouw waarschijnlijk clandestien reisde. Ze had namelijk geen bagage. Toch bemoeide hij zich niet met haar. In Noord-Korea wist je niet wie je tegenover je had. Hij telde de minuten, angstig wachtend tot een beambte op het perron iets verontrustends zou roepen. Toen zette de trein zich piepend en krakend in beweging. Kim Song-hun klemde diep in zijn zak zijn hand om zijn bujeok. De trein reed heel langzaam hobbelend over de rails, die in zo'n slechte staat waren dat het leek alsof je op een paard zat. Toch lukte het Kim Song-hun te slapen.

Hij schrok wakker: de trein was gestopt. Midden op het platte-land, buiten was het pikdonker. Het was ijskoud in de coupé. Tegenover zich zag hij een lichtje opgloeien: de vrouw had een lucifer aangestoken en zocht in haar tas. Ze haalde er iets uit en begon te eten.

Plotseling beseft Kim Song-hun dat hij rammelde van de honger. Alsof de vrouw zijn gedachten kon lezen, stak ze een hand zijn kant op en vroeg: 'Hebt u honger?'

Hij pakte aan wat ze hem aangaf en stak het, zonder iets te zeggen, in zijn mond. Het was een *hyomo bangg*, een broodje dat je voor vier won in de parken in de chique wijken van Pyongyang kon kopen. Kim Song-hun at het zwijgend op. Een uur later reed de trein verder. Het lukte het hoofd van Kantoor 39 niet meer de slaap te vatten. Hij rilde van de kou en de angst. Zijn reis was nog lang en wat zou hij op het eindpunt vinden? Hoe moest hij zijn geliefde dochter, Eun-Sok, vinden?